

Tine Lindhardts prædiken ved Folketingets åbningsgudstjeneste

Taler

Tine Lindhardt
Teolog, fhv. biskop over Fyens
Stift

Dato

7. oktober 2014

Sted

Christiansborgs Slotskirke

Omstændigheder**Prædikentekster**

Genfortælling af Kain og Abel (Første Mosebog kapitel 4)
Markusevangeliet kapitel 16, vers 1-8

Salmer

I østen stiger solen op
Du gav os efter dit behag
Hil dig, Frelser og Forsoner
Vi pløjede og vi så de

1 I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, Amen.

5

Evangeliet til i dag står skrevet hos evangelisten Markus, kap. 16 vers 1-8:

Da sabbatten var forbi, købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs mor, og Salome vellugtende salver for at gå ud og salve ham. Meget tidligt om morgenen
10 *den første dag i ugen kommer de til graven, da solen var stået op. Og de sagde til hinanden: »Hvem skal vi få til at vælte stenen fra indgangen til graven?« Men da de så derhen, opdagede de, at stenen var væltet fra. For den var meget stor. Og da de kom ind i graven, så de en ung mand i hvide klæder sidde i den højre side, og de blev forfærdede. Men han sagde til dem: »Vær ikke forfærdede! I søger efter*
15 *Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham! Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham, som han har sagt jer det.« Og de gik ud og flygtede fra graven, for de var rystede og ude af sig selv. Og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange.*

20

Hvad skal vi i grunden med folkekirken?

25 Et spændende spørgsmål, hvor de sidste års debat har vist at her er der
nogenlunde ligeså mange meninger som der er menighedsrådsmedlemmer,
præster, politikere, folkekirkemedlemmer, ja danskere.

30 Men nu er det her jo en prædiken og derfor ikke et ord om ny styringsstruktur
og fællesudvalg, om bloktilskud, økonomiudvalg, synode, indre og ydre
anliggender, bispekollegium og hvad der ellers er i spil.

Heller ikke et ord om skolereform og konfirmandundervisning i øvrigt, eller om
forholdet mellem stat og kirke, om rummelighed eller det modsatte.

35

Derimod noget om hvad kristendom og tro er.

40 Det korte svar er, at det ofte er et rystende bekendtskab, fordi kristendommen er
så utroligt realistisk i sin beskrivelse af os mennesker og vores tilværelse.
Historien om Kain og Abel f.eks. – en historie om misundelse, følelsen af at
blive sat ud af spillet – og hævnthørst, den er nok gammel, men jo den dag i dag et
spejl at spejle sig i, hvis ellers vi tør.

45

Det tør kristendommen. At sætte Kain og Abel og mange andre historier og
beretninger i spil som spejle for os.

50

Men kristendommen gør én ting til – insisterer på at døden og mørket aldrig får
magten, hverken mørket i os eller mørket omkring os.

55 Insisterer på at livet også er for os, der ikke altid lever op til det.

Insisterer på tilgivelse.

60

Det er i virkeligheden mindst lige så rystende.

- 65 Det er som om vi er mere fortrolige med døden og mørket end med lyset og livet. – Frygten for ikke at slå til. Ikke at få likes nok og thumbs up. Håbløsheden og hævn.

- 70 Her vender kristendommen os om. Her siger den det vi ikke kan eller ikke vil sige os selv, - forkynder en rystelse, en tom grav. - Kærlighed, tilgivelse, ja at livet opstår, selv når og hvor vi ikke tror det muligt, fordi Kristus står op af døde i påskemorgenrøde.

Man forstår godt at kvinderne var rystede derude ved den tomme grav.

- 75 Og dog er det den rystelse vi lever af og på.

Men lad os begynde et andet sted.

- 80 Vi siger indimellem 'der er ikke noget at komme efter'.

Vi mener det positivt – her er styr på tingene.

- 85 Men i virkeligheden er det et trist udsagn.

Der er ikke noget at komme efter.

- 90 Det er sådan man kan have det når man en regntung mandag morgen ser sig selv i spejlet. Der er ikke meget at komme efter.

Det er også sådan, andre kan have det med én – at her ikke er noget at komme efter, og så holder de sig væk.

- 95 Måske er der noget at komme efter – altså i negativ forstand - og så holder de sig også væk, de andre. De skal ikke have noget i klemme eller skidt på fingrene. Og det forstår man jo så godt.

Når kristendommen fortæller om Gud, sker det stik modsatte.

Selv om der på mange måder ikke er noget at komme efter, holder Gud sig ikke væk. Han kommer. Til verden og til os.

105

Gud kommer til 'verden julenat – i barnet Jesus i en stald, for ingen vil have ham indenfor i stuen.

110

Han 'kommer gennem sit liv til fattige, udstødte, elendige, - for andre vender ham ryggen.

Han går direkte ind i problemer og vanskeligheder. Strid og ballade.

Ja, han ender med at blive korsfæstet.

115

120 Og den verden han kommer til i dag? Ja, kommer han her, kommer han til verdens lykkeligste folk, som samtidigt har et skrantende helbred hvis man skal tro en rapport fra OECD.

Og så kommer han i øvrigt til en verden med krig, forfølgelse, nød, misundelse, sygdom, død.

125

Alligevel holder han sig ikke væk, - bliver i sin himmel. - Han går ind i verden, ind i døden, ind i mørket. Ind til os. Siger kristendommen.

130

Selvfølgeligt kunne Gud have ventet med at komme, til vi og verden var rene og blankskurede, men spørgsmålet er om han så nogensinde var kommet!

Man kunne måske også synes at det ville være nemmere hvis Gud var blevet i sin himmel.

135

På samme måde som man kan synes at verden ville blive et mere enkelt sted at leve hvis ikke der var så meget tro og religion eller hvis tro og religion i det mindste blev holdt inden døre, i privaten og helst i kælderen.

140 Men for mange mennesker hører tro til i dagligstuen, for i troen får vi givet det, vi ikke kan give os selv og som vi ikke kan leve foruden: kærlighed og tilgivelse.

Derfor er Gud kommet; - ned på jorden, og er blevet menneske, og han er her nu, levende til stede i sin ånd og sit ord, i dåb og nadver.

145

Det er opløftende.

150 Død, mørke, ulykke – det der hører jorden til – kommer ingen af os udenom. Og en Gud der ville gå udenom det, ville være en ringe trøst.

Men det gør Gud ikke. Går udenom. Han kommer, til verden, – som verden er. Kommer til os selv om der sjældent er meget at komme efter.

155

Det giver håb.

160

Hermed er også sagt det ganske afgørende, at kristendom og tro ikke er en flugt fra virkeligheden.

165 Kristendom er tværtimod at se virkeligheden i øjnene, præcist som den er, – og lige dér, midt i det, at fastholde håbet.

Eller rettere sagt: håbet bliver fastholdt for os, på trods.

170 Så nej, man får ikke et liv kun fyldt af lys og lykke, hvis man er kristen.

Man bliver ikke rigere, – får klogere børn og kønnere koner og mere kække mænd end dem der ikke er kristne.

175 Man bliver ikke fri for sygdom eller går uden om sorg og savn og smerte.

Men hvorfor så være kristen? Kunne man spørge.

180 Hvad får man så?

Man får tro. Man får givet en tro på at livet - det er livet værd. Også når det ikke lige ser sådan ud.

185 Og man får håb.

Og man bliver rejst op, så man kan stå op imod de magter der vil livet til livs. Man bliver mødt med tilgivelse og forsoning.

190

Men – men – men. Lad os nu lige spise brød til.

195 Har vi overhovedet brug for at Gud kommer – ja overhovedet for en Gud?

Jeg mener – så ringe står det da ikke til?

Der er selvfølgelig finanskrisen og midtvejskrisen og at overleve med en teenager i huset- krisen og en del andre kriser.

Men vores liv, tilværelsen som sådan – har vi ikke styr på den og det?

Har vi overhovedet brug for tro og håb?

205

Nogen har.

Ganske hårdt.

210 Dem som vi andre går fra.

Dem som vi vender ryggen til.

Dem som vi gør ondt eller ikke gør noget for, overhovedet.

215

Vi læser om dem i avisen og ser dem i medierne. Men tit behøver vi ikke gå så

langt. De er her såmænd lige midt i vores liv, hvis vi altså ikke lukker øjnene og går udenom.

220

De har brug for at vi tager hænderne op af lommen for at hjælpe og stå bi. Og de har hårdt brug for tro og håb om et liv trods alt.

225

Måske gælder det også os selv.

Pludseligt en dag er de måske væk, – de som ellers fyldte liv i ens liv.

230

Eller de viser med hele deres kropssprog at de ikke gider en.

Det er ikke særligt behageligt.

235

At blive forladt, vendt ryggen af andre.

240

Vi bliver også efterladte. Når vores kære dør og bliver begravet. Så bliver vi efterladt. Måske nok i de levendes land. Men hvad skal vi der, hvis han og hun og de og dem der var vores liv, har forladt os?

245

Livet kan gå uden om os.

Nogle gange helt urimeligt og uforståeligt.

Andre gange mere forståeligt fordi vi har opført os elendigt.

250

Og så har vi brug for håb og tro og for at livet kommer til os.

For vi kan ikke altid af os selv komme til det.

255

Vi kan ikke altid selv komme os oven på et tab, komme til os selv og komme ud af mørket og dødens skygge.

260 Vi siger det ganske vist så tit til én der er blevet forladt eller er blevet efterladt:

Du kan bare komme. Døren er åben. Kom hvis du har tid og lyst.

265 Og tit har man lyst og også tid. Men man kan alligevel ikke. For man kan ikke flytte fødderne. De vender den forkerte vej. Man er låst fast.

Og der kan man så stå, hvis ikke der er nogen der kommer til én og vender én om mod livet og giver én tro og håb.

270

Gud ved at det er sådan.

Det er derfor han kommer. Og han forlader os ikke.

275 Det eneste Han forlader os er vores skyld.

Men det er jo noget helt andet. Det betyder at han tilgiver.

280 At han ser bort fra skylden og alt det der skiller os fra andre mennesker og fra Gud selv.

Gud kommer.

285 Lyset skinner i mørket.

I små glimt og større.

290 I barnet der kommer, forsigtigt og prøvende hen til én, bange for hvornår det næste tordenvejr bryder løs, måske fordi man har haft en dårlig dag på jobbet eller noget andet. Men barnet kommer, det stryger én forsigtigt over hånden, giver sig måske til at fortælle om dagen og om veninden og om cyklen og gulerødderne.

Det insisterer, barnet, og holder fast på livet, på trods.

300 Eller når man har mistet et menneske man holder af og græder, – da en dag kan
det hænde, at man smiler. Man ved ikke hvorfor. Måske var det fordi man kom
til at tænke på noget han havde sagt. En pudsigt ting hun plejede at gøre. Man ler
måske endda. Indtil man næsten flovt tager hånden op til munden – lidt rystet
over at man kunne smile, over at livet på den måde opstår lige her, midt i sorgen.

305

Det gør det. Livet.

Overrumpler os, gang på gang, på trods.

310 For Gud er kommet til verden, uanset om der er noget at komme efter eller der
ikke er.

Han går ikke udenom nogen eller noget. Ej heller døden. Han går ind i den,
men den kan ikke holde på ham.

315

Påskemorgen er den største rystelse af dem alle.

Kristus står op af døde. Dødens og mørkets magt bliver brudt.

320 Der er håb.

Tilgivelse og forsoning.

På trods af alt.

325

Det er kristendommens budskab. Det er vores tro.

I sandhed rystende men også uendeligt glædeligt.

330 Stol trygt på det.

Godt folketingsår.

335 Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

340 **Kildetype**
Digitalt manuskript

Tags

Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Åbningstale

URI

345 <https://www.dansketaler.dk/tale/tine-lindhardts-praediken-ved-folketingets-abningsgudstjeneste>

350

355

360

365

370